

[matrixMEDIA]

Review from 29/01/2013

Κων. Σκώκου 3 & Κλήμεντος, 1061, Λευκωσία (κάθετος επί της Πινδάρου)

T. 22592378 • F. 22358018 • info@matrixmedia.com.cy • www.matrixmedia.com.cy

Contents

Page

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ας είχαμε μια, και ας πέθαινε πρώτη....

1

ΑΛΗΘΕΙΑ, 29.01.2013

...Οι χρησμοί όλων για το ακόρεστο του επαγγέλματος έπεσαν στο κενό και είμαι ένα από τα πολλά τρανταχτά παραδείγματα. ...Λάθος πρέπει να κάνουν, αφού όπου απευθυνθώ ρημάδα εμπειρία ζητούν. Ε, πώς να την αποκτήσω, αφού δεν θα μου δώσεις την ευκαιρία να εφαρμόσω όσα έμαθα στα αμφιθέατρα και στην άσκηση; Αν δεν με εργοδοτήσεις εσύ και οι υπόλοιποι σκέφτονται ...

Review from 29/01/2013	Customer:	Rubric:	
Articlesize (cm2): 229	Author:	Subrubric:	
	ANTΡΕΑΣ ΛΟΥΚΑΣ	Εργασιακά/ΤΚΑ/Συντάξεις	
		Mediatype:Print	
ΑΛΗΘΕΙΑ ημερομηνία: 29/01/2013, από σελίδα 56			

Ας είχαμε μία, και ας πέθαινε πρώτη....

Του **ΑΝΤΡΕΑ ΛΟΥΚΑ**

Είμαι 26 ετών. Άνεργος επιστήμων, όπως χιλιάδες άλλοι συνομήλικοί μου. Πτυχιούχος Νομικής. Οι χρυσόφοροι όλων για το ακόρεστο του επαγγελματικού έπασσαν στο κενό και είμαι ένα από τα πολλά τρανταχτά παραδείγματα. Παραγωγική ηλικία μου λένε οι ειδικοί. Λάθος πρέπει να κάνουν, αφού όπου απευθυνθώ ρημάδα εμπειρία ζητούν. Ε, πώς να την αποκτήσω, αφού δεν θα μου δώσουν την ευκαιρία να εφαρμόσω όσα έμαθα στα αμφιθέατρα και στην άσκηση; Αν δεν με εργοδοτήσουν εσύ και οι υπόλοιποι σκέφτονται με τον δικό σου τρόπο, ποτέ δεν θα την αποκτήσω τη ρημάδα την εμπειρία και κάποτε θα σταματήσω να είμαι και σε «παραγωγική ηλικία». Θα έχετε για δικαιολογία μετά και την παρατεταμένη απραξία μου, λες και επιλογή μου ήταν να μένω ανενεργός. Λες και οι αιτήσεις που έκανα για δουλειά, οι οποίες προσεγγίζουν τριψήφιο αριθμό, σκοπό είχαν το σκότωμα του χρόνου μου. Λες και οι ώρες σε συνεντεύξεις που ξόδεψα για να πάρει τη δουλειά ο «γνωστός σου» ήταν επειδή δεν είχα κάτι καλύτερο να κάνω. Η ψυχολογική κατάσταση καθενός άνεργου, εί-

δικά αυτού που έχει μοχθήσει και έχει ξοδέψει αξιοσέβαστη προσπάθεια για να μορφωθεί, είναι επικοινωνιακά τραγική, κύριε εργοδότη. Στην καλύτερη των περιπτώσεων θρυσματίζεται η αυτοπεποίθησή του και τις πλείστες φορές νιώθει αποτυχημένος αφού δεν του δίνεται ούτε καν η ευκαιρία για να αποτύχει! Μέσα σε όλα τα κακώς κείμενα της αγοράς εργασίας στη χώρα μας ο Κύπριος άνεργος καλείται να αντιμετωπίσει και τη μάστιγα της οικογενειοκρατίας. Δεν ακούω πολλούς να μιλούν συχνά για αυτήν, είτε μάλλον γιατί τους βολεύει, είτε γιατί έχουν βολευτεί. Εγώ που όπως καταλαβαίνετε από τα λίγα προαναφερθέντα βολεμένος δεν είμαι λέω να αναφερθώ σ αυτήν. Από όταν ήμουν φοιτητής με ρωτούσαν συχνά τινος γιος είμαι. Η απάντησή μου αφορούσε άγνωστο για τους πλείστους άτομο. Αντίθετα, πολλοί συμφοιτητές μου είχαν κάποιο γνωστό στο χώρο πρόσωπο, μακρινό συγγενή τουλάχιστον. Δεν λέω σε καμία περίπτωση άνθρωποι που έχετε «στημένες» επιχειρήσεις να μην

προωθείτε τα παιδιά σας σε αυτές. Αναφαίρετο δικαίωμά σας και πέρα για πέρα θεμιτό είναι. Είναι όμως κατά τη γνώμη μου και ο λόγος που πολλές τέτοιες «οικογενειακές επιχειρήσεις» κλείνουν και δεν μιλά αποκλειστικά για το δικό μου επάγγελμα. Εμείς δηλαδή που δεν έχουμε κάποιο Πατέρα, Θείο, Νονό ή συγγενή τέλοσπάντων στο χώρο πρέπει να ξεγράψουμε την ενασχόληση με όσα μάθαμε; Εμείς απλά ξοδέψαμε τα λεφτά των γονιών μας; Το να είναι κάποιος άξιος ή ικανός δεν είναι σημαντικότερη προϋπόθεση; Τον όρο αξιοκρατία δεν τον έχουμε και σε πολλή εκτίμηση στη χώρα μας. Ερχόμενος πίσω από τις σπουδές αντιμετωπίσαμε την απαξίωση συμπεριφορά των «μεγάλων». Η κάθε τους φράση ξεκινούσε με το αμίμητο «εμείς τον καιρό μας» και είχε πάντα ως σκοπό την υποτίμηση των νεότερων γενεών λες και συμμετείχαν σε κάποιου είδους «διαγωνισμό εποχών». Για εκείνους είμαστε συνήθως αυτοί που τα βρήκαν έτοιμα, οι καλοαναθρεμμένοι και όλα τα συ-

ναφή. Τρέφω απεριόριστο σεβασμό στις μεγαλύτερες γενεές. Είναι αυτές άλλωστε που πέρασαν τα πέντε χρόνια μετά την εισβολή και όλη την επίπονη διαδρομή μέχρι την οικονομική άνθηση. Δεν ανέχομαι όμως την υποτίμηση στη δική μου. Είμαστε η γενιά που μεταφέρει τα αποτελέσματα της τεχνολογικής επανάστασης στην αγορά, είμαστε η γενιά της εξειδίκευσης και η γενιά που αποτελείται καλώς ή κακώς κυρίως από επιστήμονες. Είμαστε τέλος η γενιά που ζει στο πετσί της τα αποτελέσματα μιας οικονομικής κρίσης που σε καμία περίπτωση δεν προκαλέσαμε. Αξίζουμε τουλάχιστον σεβασμού! Όταν πήγαινα για σπουδές είχα όνειρα, φιλοδοξίες, σχέδια. Νόμιζα, ίσως από παιδικό ενθουσιασμό και αφέλεια, ότι τα οράματά μου μπορούσαν να αλλάξουν τον κόσμο, να τον κάνουν καλύτερο. Πίστευα πως μέσα από όσα θα μάθαινα θα μπορούσα και εγώ να προσφέρω στην κοινωνία, όπως θεωρούσα ότι ο κάθε πολίτης με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχει χρέος να κάνει. Σήμερα το μόνο που ζητώ είναι ελπίδα. Μια ελπίδα και ας μην πεθάνει τελευταία.